

Bread and Digestifs

27 January – 19 March 2022

With works by

Eleni Bagaki

Carina Brandes

Anastasia Douka

Francesco Gennari

Sophie Gogl

Lisa Holzer

Christian Jankowski

Jiří Kovanda

Soshiro Matsubara

Orestis Mavroudis

Maria Nikiforaki

Daniel Stempffer

Marina Sula and

Philipp Timischl

a short film by Jørgen Leth

and a hand axe

Curated by

Severin Dünser

Πέραν του λίπους και της πρωτεΐνης, οι άνθρωποι χρειάζονται πρωτίστως υδατάνθρακες για το μεταβολισμό τους. Ο ΠΟΥ συνιστά το 55-75% των θερμίδων που καταναλώνουμε στη διατροφή μας να προέρχεται από υδατάνθρακες. Το ψωμί μπορεί να προσφέρει κάτι τέτοιο. Είναι μια συμπαγής πηγή ενέργειας και συνιστά βασικό τρόφιμο λόγω της ευκολίας παρασκευής, αποθήκευσης και μεταφοράς του. Χρειάζεσαι ψωμί για να λειτουργήσεις. Πρέπει να δουλέψεις για να κερδίσεις το ψωμί σου. Δουλεύεις για να έχεις κάτι να πεις, κάτι να φας, κάτι να φορέσεις και κάπου να κοιμηθείς. Όσοι έχουν εξασφαλίσει ένα μέρος για να κοιμηθούν, μπορούν να απομονωθούν. Δεν είναι όμως η απομόνωση το μειονέκτημα της ιδιωτικότητας; Επίσης, το ψωμί γίνεται σκληρό εάν μείνει εκτεθειμένο για πολλή ώρα. Αλλά αν έχεις μια πέτρα στο στομάχι σου, πρέπει ακόμα και αυτήν να τη χωνέψεις.

Απο την άλλη πλευρά, μια πέτρα στο χέρι σου μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν εργαλείο. Η πέτρα της έκθεσης ήταν εργαλείο πριν από πολύ καιρό. Στην πραγματικότητα, το τσεκούρι χειρός ήταν το πρώτο εργαλείο που χρησιμοποιήθηκε από τον άνθρωπο. Είναι άγνωστο το σε τι χρησίμευε. Αλλά είναι προφανές ότι είχε μία ή περισσότερες λειτουργίες που συνδέονταν με βασικές ανθρώπινες ανάγκες.

Σε απόσταση αναπνοής στην ιστορία της ανθρωπότητας, βρίσκεται το σπίτι που παρέχει καταφύγιο. Στο show, ο Jiří Kovanda έφτιαξε ένα από ζάχαρη. Η ζάχαρη είναι γλυκιά. Η ζάχαρη δεν ήταν πάντα ευρέως διαθέσιμη όπως σήμερα. Η ζάχαρη τείνει να λιώνει από τη βροχή και τη ζέστη. Προφανώς λοιπόν δεν είναι το καλύτερο υλικό για ένα σπίτι, αλλά κάτι που αρέσει στους ανθρώπους να έχουν γύρω τους.

Το Ψωμί του Daniel Stempffer δεν είναι φαγώσιμο. Είναι μια τρισδιάστατη εκτύπωση που γίνεται μετά από σαρώσεις. Κατά τη διάρκεια της πανδημίας, η μόνη μη ελεγχόμενη δραστηριότητα που είχε απομείνει στον δημόσιο χώρο του Χονγκ Κονγκ ήταν τα ατομικά αθλήματα. Ο καλλιτέχνης χρησιμοποίησε το αλάτι του ιδρώτα του για να ψήσει ψωμί (που παρέχει ενέργεια για περισσότερες αθλητικές δραστηριότητες).

Η τρισδιάστατη εκτύπωση είναι λοιπόν μια αρχειοθέτηση των κύκλων απορρόφησης και απελευθέρωσης ενέργειας κατά τη διάρκεια της πανδημίας.

calli
rrhoe

Kallirrois 122

Athina 117 41

Thu – Sat 4 – 8 pm

and upon request

hello@callirrhoe.info

www.callirrhoe.info

Κύκλους κάνει και το σαλιγκάρι στη φωτογραφία του Francesco Gennari. Έχοντας χάσει το βηματισμό του πάνω σε μια κουταλιά σαντιγί, αρχίζει να γυρίζει γύρω από τον εαυτό του αντί να προχωρήσει μπροστά. Στη φωτογραφία της Carina Brandes, η καλλιτέχνης είναι κρεμασμένη σε ένα σχοινί απλώματος για να στεγνώσει στον ήλιο, όπως τα υφάσματα δίπλα της. Ο άνθρωπος γίνεται ανενεργός, το υποκείμενο γίνεται αντικείμενο, σταματώντας σε μια κατάσταση αναμονής της επανενεργοποίησής του σε ένα λαμπρότερο μέλλον.

Στο έργο της η Ελένη Μπαγάκη αφήνει τον εαυτό της να «εμβαπτιστεί στον ήλιο». Μόνο τα πόδια βγαίνουν έξω από το νερό και γίνονται ένα θραύσμα του σώματος-Ακριβώς όπως το “όρθιο χέρι” της που είναι μια εικόνα ενός μέρους του σώματος και όχι ένα πραγματικό σώμα, περισσότερο σαν τα συντρίμια ενός αρχαίου γλυπτού που κάποτε απεικόνιζε ένα ξεχασμένο πια άτομο.

Η απεικόνιση ενός νεαρού άνδρα από τον Philipp Timischl ακολουθεί μια αντίθετη κατεύθυνση. Φαίνεται πολύ δραστήριος, γυμνασμένος και μυώδης. Η αυτοβελτιστοποίηση του γίνεται έκδηλη στο χτίσιμο του σώματός του, ενσαρκώνοντας έτσι και ένα αντικείμενο.

Ο άνδρας και η γυναίκα στην ταινία του Jørgen Leth παρουσιάζονται με τρόπο που θα περίμενε κανείς από ένα ντοκιμαντέρ για ζώα. Παρατηρούμε τα αντικείμενα του ενδιαφέροντος μας στις καθημερινές τους δραστηριότητες, σε κάποιες εκκεντρικές παραστάσεις και βιώνουμε τις αδύναμες στιγμές τους προκειμένου να μάθουμε για τον «τέλειο άνθρωπο».

Στο βίντεο του Christian Jankowski τον βλέπουμε να μπαίνει σε ένα σούπερ μάρκετ με ένα τόξο στα χέρια. Περιφέρεται αλλά αυτό που κυνηγάει είναι επεξεργασμένα τρόφιμα και αγαθά τα οποία τρυπάει με βέλη. Επιστρέφει στις ρίζες, σιδερώνοντας δραστικά τις αλλοτριώσεις και τις αφηρημένες έννοιες της σύγχρονης ζωής.

Ο πίνακας της Sophie Gogl είναι μια μεγέθυνση ενός objet trouvé: το καπάκι ενός μπουκαλιού Fanta. Με μια επιγραφή, ζητά από τον αγοραστή να το ανακυκλώσει, διεκδικώντας έτσι την ιδιότητα του ομιλούντος υποκειμένου (που ζητά να του συμπεριφερθούν σαν αντικείμενο που έχασε τη χρήση του) - μειώνοντας παράλληλα τον ρόλο του καταναλωτή σε ένα παθητικό πλάσμα.

Μια νεκρή φύση καταναλωτικών αγαθών της Marina Sula σφετερίζεται την επίσημη γλώσσα της διαφημιστικής φωτογραφίας για να μεγαλοποιήσει την κοινοτοπία των πραγμάτων που μας περιβάλλουν. Μια άλλη φωτογραφία δείχνει δύο μοτοσικλετιστές να κοιμούνται σε μια βάρκα, με τις προστατευτικές στολές και τα κράνη τους κατεβασμένα - ευάλωτοι για μια στιγμή πριν ορμήσουν ξανά.

Στο έργο της Αναστασίας Δούκα, ένα μεταλλικό καπάκι είναι διάτρητο με τη λέξη «sex», συνδέοντας τον κόσμο του φαγητού και των σωματικών επιθυμιών. Παράλληλα, εγείρει συσχετισμούς με πράγματα που διατηρήθηκαν (σε μεγάλες ποσότητες) και ξαφνικά ξαναέρχονται στο φως.

Τα σταφύλια της Lisa Holzer φλερτάρουν με το να λειτουργούν ως αντικείμενα πόθου: “(πάντα) κρέμονται υπερβολικά ψηλά (σχεδόν για όλους), παραμένουν μια υπόσχεση και δεν μπορεί να τα φτάσει κανείς, σαν τα θετικά μαγικά αποτελέσματα του trickle-down effect. Διαχέονται προς τα κάτω αλλά δεν μπορεί κανείς να τα βρει πουθενά.

Τα σταφύλια στο βίντεο της Μαρίας Νικηφοράκη πέζονται ανάμεσα στο στήθος ενός άνδρα και στα πόδια μιας γυναίκας. Η συλλογική/συνεργατική παραγωγή κρασιού εδώ δείχνει τις ερωτικές δυνατότητες που μπορεί να παρέχει μεταξύ της υπερβολής και της κατανάλωσης και μας επιδεικνύει μια εναλλακτική, πιο ευχάριστη ιδέα οικονομίας.

Στους δύο πίνακες του Soshiro Matsubara, απεικονίζονται δύο κεφάλια να φιλιούνται. Πρωταγωνιστές είναι ο Oskar Kokoschka και η Alma Mahler, οι οποίοι είχαν μια σχέση για 3 χρόνια που έληξε ξαφνικά το 1914. Μιλάει για την τραγική αγάπη και την απώλεια τιμώντας ξανά και ξανά την ανάμνηση τους.

Τέλος, το «Σημείωμα για τον Θάνατο #5» του Ορέστη Μαυρουδή απεικονίζει τα 16 επίπεδα ταξινόμησης του εδάφους σε μια πλάγια όψη βάθους 110 cm. Οι εγκοπές αντιπροσωπεύουν το κενό μεταξύ 30 και 110 cm, στο οποίο κανονικά θάβεται ένα φέρετρο. Εκεί είναι που μετατρέπομαστε σε χούμο και αποτελούμε μια καλή βάση για νέες μορφές ζωής.